

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual
EMPRESARI @xaviergual

AUTOPISTA VS. AUTOVIA, EL BUCLE INFINIT

Hem sabut aquesta setmana que la Generalitat té acabat el projecte per construir l'autovia entre Manresa i Castellsbell i el Vilar. És l'obra que substituiria una part de la carretera de la mort i els embussos, la més vergonyosa i perillosa de tot Catalunya. Aquest estudi està fet, acabat i pagat. A punt per ser executat tan bon punt l'administració catalana hi destini els 115 milions d'euros que s'ha calculat que costarà. O sigui, mai. D'entrada, els preus que s'han pagat per aquests treballs previs semblen objectivament cars per uns plànols i uns mesuraments de topografia a peu del riu Llobregat. Tasques que casualment les han fet empreses relacionades amb els presumptes delictes i donacions de l'anomenat «cas 3%». Aquest fil invisible (o poc visible fins ara) que uneix treballs de diferents territoris. Com que el paper ho aguanta quasi

tot, potser es pot presumir que els preus són elevats per aquesta confluència de possibles interessos espuris. Els evitaré avui més reflexions i lamentacions sobre la corrupció política i empresarial que s'ha generat al voltant dels governs de Madrid i de Barcelona, on sembla que «tanto monta, monta tanto» en aquesta lucrativa i execrable activitat a la qual alguns (millor dit: bastants) s'han dedicat en els darrers anys. Prefereixo posar el focus en aquest malson etern que és la maldestra carretera de Manresa (o sigui de tota la Catalunya Central) cap a Terrassa i cap a Abrera (o sigui cap a la metròpoli barcelonina i tota la seva àrea d'influència). L'autopista a Terrassa és l'única via segura i moderna que ens connecta amb l'atracció de la ciutat gran, els seus satèl·lits, el port, l'aeroport i tot el que tenim a disposició per allà. Però és tan cara com inevi-

table. S'ha informat que el rescat és impossible perquè costaria més de 700 milions d'euros. Aquest import, segons els contractes signats quan es va construir, combinat amb el preu de fer l'autovia alternativa es presenta tot plegat com un projecte inassolible. A més, la construcció d'una artèria gratuïta de quatre carrils a la dreta del Llobregat implicaria una dràstica caiguda del trànsit a la de pagament. Com a conseqüència, s'activarien les clàusules de rescat signades en el seu dia per l'administració Pujol i passaria a titularitat pública, amb les indemnitzacions que es preveuen i l'aplicació al pressupost públic dels deutes encara pendents amb els bancs. Igual que ha pas-

sat aquest any amb l'autovia de Vic a Ripoll. En aquest cas una herència emmetzinada del govern tripartit de més de 250 milions d'euros. Impossible el rescat, impossible l'autovia, incompatible tot plegat i embolicat fins a límits vergonyosos per als interessos de tots els ciutadans, la Catalunya Central no disposa d'una via normal i gratuïta per poder evolucionar amb el territori del voltant i sobretot amb la zona que genera més necessitat i obligacions amb Barcelona. Aquest és un problema sense resolució. Seguirà el peatge, seguirem movent viatgers a la C-55, seguiran els taps impressionants a hores punta, seguiran les multes per velocitat mentre conduïm sense saber la màxima d'aquell dia entre les distraccions de muntanya russa viària que trobem a Sant Vicenç. Pintura groga, tanques, cons, senyals mòbils, pilones de plàstic verd, màquines d'obra

pública, operaris amb eines i accessos de vertigen per incorporar-se a la circulació principal. Tot observat per la meretríu de guàrdia uns metres més avall de la mateixa forma que l'Obèlix mirava els romans. Hem de perdre tota esperança, tota il·lusió per tenir un dia unes comunicacions segures, gratuïtes i eficaces. Els vàrem votar, van decidir per nosaltres i després alguns van anar a treballar per Abertis o van presentar factura pels seus serveis. No hi ha res a fer. No hi ha transparència, no tracten els ciutadans com a persones madures i responsables. Mentre no es pengi al web de la conselleria d'Obres el contracte amb Autema sencer i detallat, les factures que els abonem cada any dels impostos i l'escandall de costos dels projectes realitzats, seguirem pensant que hi ha gat amagat. Un gat fart de sagí que no sap per on sortir de tan gros i monstuós com és.

NOLENS ALICUI
MOLESTIAM AFFERRE

Joan Soler i Golobart

FILANT PRIM

Que vivim moments històrics, ningú en té cap dubte. Que poden ser moments convulsos, turbulents i fins i tot avalotats, ningú pensa el contrari. Entre la febre independentista, que no fa més que demostrar una motivació silenciosa que sempre s'ha portat dins i ara flueix amb tota naturalitat i l'ànima opressora dels que, des d'una distància real, tant en temps com en ideologia, volen esborrar tota idea que no contempli una unitat fictícia, aconseguida a base de guerres guanyades, però perdent el respecte i l'estimació d'un poble que vol ser ell mateix, entre tot plegat, i els esforços per ser més els uns que els altres és, penso, quan estem perdent l'oremus i comencen a fluir idees, demostracions i conclusions que s'as-

semblen més a una pel·lícula de ciència-ficció que no pas a una realitat palpable, desitjada i coherent. No crec que costi tant mantenir la sang freda, les aspiracions clares i no caure en demagògies que, en el fons, desvirtuen la finalitat desitjada. Buscar evidències on no n'hi ha, fer prevaldre el que desitgem, no pas el que tenim, i en tot cas basat en teories molt febles, fa mal a tot l'organigrama conceptual que ens ha d'acostar i assolir una independència real. Fa pocs dies, escoltant una emissora seriosa de ràdio, d'àmbit nacional, es parlava de l'origen de santa Teresa. La fins ara coneguda mística d'Àvila, resultat que era catalana. Sincerament, basant-se en unes traduccions al castellà on s'assegura que són males traduccions del

català, no crec que sigui motiu suficient per donar per segur l'origen d'aquesta senyora que segons diuen era Teresa de Cardona, abadessa de Pedralbes. M'imagino que és per demostrar que la nostra història ha estat constantment retocada segons els interessos de l'historiador espanyol. Tenint en compte que els historiadors no estan en possessió de la infal·libilitat papal, malgrat que alguns s'ho creguin -no cal anar gaire lluny per veure les petites pífies casolanes que algun llicenciat en història deixa caure de tant en tant-, assegurar coses com l'origen de santa Teresa, simple-

ment per fer país, ho trobo exagerat. No dic que sigui fals, però inoportú si no volem caure en el ridícul més espantós. Encara sort que a la banda contrària tampoc destaquen per la seva agilitat mental. La «Brunete» més rància contraataca. Ara diuen que com que a molts llocs volen suprimir les festes taurines -recordem que els primers van ser els canaris, després els catalans i ara s'està estenent com una taca d'oli- ells volen donar-hi un rang superior i estan estudiant la possibilitat de fer un grau -ignore si mitjà o superior- de formació professional en l'especialitat de taumomàquia. Per llogar-hi cadires. Els uns amb l'origen de santa Teresa, sembla ser que el de Colom ja està superat, i els altres amb els braus, més que un planteja-

ment polític sobre com arribar a un acord per resoldre la qüestió catalana, sembla el joc dels disbarats. Ara només falta un grau en dansaires, un altre en castellers i un doctorat en flamenc, castanyoles i xotis. Sempre he demanat seriositat en les actuacions, de qualsevol àmbit, però sembla que està de moda la ridiculesa, l'extravagància i l'absurd. Encara fos un absurd intel·ligent, però no, és un absurd grotesc. El que va ser primer president de la Generalitat, en l'època postfranquista, en Josep Tarradellas, deia que en política es pot fer de tot, menys el ridícul. Sembla que les seves ensenyances van caure en un sac sense fons, perquè avui dia qui no la diu més grossa no té l'atenció mediàtica i la possibilitat d'ascendir en un menyspreat estatus polític i social. Llasti-

Visita el amb Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres oficines i obtindreu

DUES ENTRADES GRATUÏTES
per subscriptor.

(Oferta limitada)